

end den, som synes at være bleven det til Del, men dette Opraab til Forlig synes ikke at være faldet i det ærede Medlems Smag, det ærede Medlem fastholdt derimod en fuld Frihed for hvert af Tingene til at handle, et absolut Veto. Ja, hvis man fastholder dette Standpunkt: fuld Handlefrihed, saa maa man ogsaa være sig bevidst, hvad det ender med. Vilde hvert enkelt Medlem forbeholde sig sin fulde Handlefrihed og ikke rette sig efter Lov og Regler, saa endte vi i det absolute Anarki, og vil hver af Finanslovgivningsmagtens Faktorer fastholde den samme Betragtning og sige: Vi forbeholde os vor Handlefrihed, saa skjønner jeg ikke, hvorledes man skulde kunne naae til et Resultat. Derfor fastholder jeg fra mit Standpunkt, hvad jeg tidligere har fremhævet, at det er en Blyt for os, som Grundloven paalægger os, at se at komme til Enighed, og ligeoverfor dette Grundlovsbud bør vor Handlefrihed være indskrænket. Men saa udspætes først rigtig Bredens Skaal over mig i Anledning af de Bemærkninger, jeg havde tilføjet om, hvad der vilde fremkomme, hvis vi ikke enedes. Jeg fremhævede, at saa stod vi foran det tomme Rum, og det var egentlig det, som var min Hovedtanke, Resten kunde jeg forsaavidt gjerne have ubeladt, det laa der ikke Vægt paa for mig, jeg kom nemlig aldeles i Forbigaaende til at tilføje: Som saa Regjeringen maatte udfylde paa sit Ansvar for den forfatningsmæssige Domstol. — Nu fylber mit Foredrag dog adskillige Spalter, men efter de Bemærkninger, jeg hørte fra de Herrer paa den anden Side, forekommer det mig, at de havde opfattet det, som jeg næsten ikke havde sagt Andet end denne ene Linie, som denne Bemærkning udgjør i mit Foredrag, og jeg skal dog i den Anledning tillade mig at fremhæve, at, naar de Herrer have angrebet det saa stærkt, saa veed jeg ikke, hvad anden Udvei de egentlig skulde have under denne Eventualitet; jeg kan ikke se, hvorledes vi skulle kunne gaa frem. Vi kunne jo dog ikke lade Alting staa stille, der maa jo dog regjeres, der maa dog kunne gaas frem uden Hensyn til denne Uenighed, de maa ikke kunne bringe Alting til at standse, og hvis saa Noget kan vise en anden Udvei, saa tror jeg, at man maa være det ærede Medlem taknemmelig; jeg kan ikke indtil videre se, hvorledes man under denne Eventualitet skulde bære sig ad. Der blev jo henvisst til andre Udveie, som en Opløsning. Ja, en Opløsning er jo forsøgt gjentagne Gange. Saa blev der hentydet til, at der skulde finde en Opløsning Sted af dette Thing. Det forekommer mig, at det er tilstrækkelig fremhævet, hvor meningsløst det vilde være, at Regjeringen skulde opløse et Thing, som den befinder sig i fuld Overensstemmelse med. Saa blev der hentydet til den anden Udvei, at Ministeriet kunde gaa, men i Anledning af denne Antydning, som er fremkommen fra flere Sider, vil jeg tillade mig at udtale som min Mening, at denne Udvei bør vi afse fra,

naar vi forhandle her. Thi dette: at købe en Finanslov ved at sælge et Ministerium, er efter min Opfattelse en Fremgangsmaade, som ligger ganske udenfor den Fremgangsmaade, som Grundloven kan hjemle Thinget, det er at øve forfatningsstridig Evang paa den frie Udøvelse af en forfatningsmæssig Ret; thi Ministeriet ansættes og afskediges ifølge Grundloven af Hans Majestæt Kongen. Nu vil jeg ingenlunde paasta, at vi skulde være udelukkede fra i paakommende Tilfælde at øve vor Indflydelse paa forfatningsmæssig Maade paa Hs. Majestæt Kongens Beslutninger; vi have en Ret til at indgive Adresser til Kongen, og det har jo tidligere vist sig, at, naar der kom Adresser fra begge Thing, har Hs. Majestæt fattet den Beslutning at afskedige Ministeriet. Men derimod at benytte Bevillingsmyndigheden som et Middel til at fremkalde en saadan Afskedigelse af et Ministerium ved at sige: Gaar Ministeriet, give vi en Finanslov, hvis ikke, give vi ingen — det er at øve forfatningsstridig Evang, det er at misbruge Bevillingsmyndigheden til at bewirke en Forandring i Ministeriet, der ligger ganske udenfor Forfatningens Ord og Land. Det er denne Reservation i Anledning af de Udtalelser, der ere fremkomne, som jeg herved finder mig foranlediget til udtrykkelig at udtale, og jeg tror, at det, inden vi gaa til Forhandlingerne, vilde være ønskeligt, at ogsaa dette Punkt stod klart, at denne Udvei, at vi skulle tage Hensyn til denne Eventualitet, ligger udenfor Rammen. Men naar jeg altsaa ser bort fra de andre Udveie, som saaledes ere antydede, ja, saa bliver der ikke Andet end den Mulighed tilbage, at vi maa sige: Regjeringen maa paa sit Ansvar gjøre, hvad den tror at kunne forsvare for Rigsretten. Der have nu forskellige Talere fra den anden Side fremhævet, hvilken Forbrydelse jeg begik ved — aldeles i Forbigaaende, som sagt, uden at jeg egentlig lagde Vægt derpaa, saa at jeg gjerne kunde have ubeladt det Par Ord, som ved den Leilighed faldt mig ud af Munden — at antyde denne Mulighed. Men jeg vil dog gjøre de Herrer opmærksomme paa, at det forekommer mig, at de tillage dem en større Myndighed, end der tilkommer dem, ved saaledes ubetinget at fordømme min Ansættelse paa dette Punkt. Jeg skal ikke gaa nærmere ind derpaa; thi der er jo ingen Anledning til, at vi saaledes skulle fortsætte Frensættelsen af vore theoretiske Opfattelser, da dette jo er uden al praktisk Betydning. Men hvad jeg vil fremhæve, er, at dette Spørgsmaal har foreligget i Pragis; der er jo blevet udstedt en saadan Lov, og der havde altsaa været Anledning til at forelægge Spørgsmaalet til Afgjørelse for den forfatningsmæssige kompetente Domstol; men det har den konstitutionelle Anlagemyndighed ikke fundet sig foranlediget til, og saalænge en saadan Afgjørelse af den forfatningsmæssige kompetente Domstol ikke